νατο. ἐγὼ ἔχω εἰς τοὺς Οὐρανοὺς παλάτιον; λέγει τον· ναὶ ἀληθέστατα ἔχεις το, καὶ πολλὰ ὡραιότατον, ὁποῦ σοῦ τὸ ἔκτισεν ὁ ὑπηρέτης Θωμᾶς, τὸν ὁποῖον ἐφυλάκωσες ἄδικα. τότες ἐκατάλαβεν ὁ Βασιλεὺς τὴν ἀκρίβειαν, καὶ ἐπροφασίσθη πρὸς αὐτὸν λέγωντας· ἐὰν ἦτον αὐτὸ ὁποῦ ζητᾶς εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, ἔδιδά σου το, διὰ τὸν ὅρκον, ὁποῦ σοῦ ὤμοσα. ἀμὴ ἐγὼ δὲν ὁρίζω οὐράνια πράγματα. πλὴν ἐπειδὴ ὁ κτίστης εἶναι ἐδῶ, πλήρωσαί τον, νὰ σοῦ οἰκοδομήσῃ λαμπρότερα ἀπ' ἐκεῖνα ὁποῦ εἶδες καὶ ὡραιότερα. ταῦτα εἰπὼν εὔγαλεν ἀπὸ τὴν φυλακὴν τὸν Ἀπόστολον μὲ τὴν Ἀμβανήν. καὶ πίπτωντας ὁ Βασιλεὺς καὶ ὁ ἀδελφός του εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ, ἐζητοῦσαν συγχώρησιν τοῦ προτέρου σφάλματος. τότε ὁ Θωμᾶς εὐχαριστήσας τὸν Κύριον, ἐβάπτισεν αὐτοὺς μὲ ὅλους τοὺς Ἄρχοντας. οἱ δὲ πτωχότεροι βλέποντες ὅτι οἱ προεστοὶ ἐβαπτίσθησαν, ἤρχοντο καὶ αὐτοὶ καθ' ἑκάστην εἰς τὴν εὐσέβειαν. λοιπὸν ἀφ' οὗ ἔφερεν ὁ θεῖος Θωμᾶς εἰς Θεογνωσίαν τοὺς περισσοτέρους ἐκείνης τῆς πόλεως, ἀπῆλθεν εἰς ἄλλην χώραν τῶν Ἰνδῶν Μεγαλόπολιν μὲ πολλὴν ταπείνωσιν, αὐχμηρὸς τὴν κόμην καὶ ἄλουστος, χλωμὸς εἰς τὴν ὄψιν, καὶ περίσσα ἀδύναμος, καὶ σχεδὸν ὡς ἀσώματος φαινόμενος, μὲ ἱμάτιον ξεσχισμένον καὶ εὐτελέστατον, εἰς δὲ τὸν λόγον ἦτον ὠφέλιμος, καὶ εἰς τὸ ἔργον πολλὰ θαυμάσιος. βλέπωντας δὲ τοὺς βαρβάρους ἐκείνους, πῶς εἶχασιν εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς τους ἐρριζωμένην τὴν ἀσέβειαν, καὶ ἰξεύρωντας ὅτι ἡ πολυχρόνιος συνήθεια δὲν μεταφέρεται εὔκολα μὲ βίαν καὶ αὐστηρότητα, ἀλλὰ μάλιστα μὲ ἤθη χρηστὰ, καὶ γλυκύτερα λόγια, δὲν τοὺς ἤλεγξεν, οὔτε ποσῶς κατεφρόνησεν, οὔτε ἐσυντύχε λόγον ὑπέρογκον, ἀλλὰ μὲ ταπεινοφροσύνην κοσμούμενος, καὶ μὲ ἄλλαις ἀρεταῖς ἐστολισμένος, τοὺς ἐτράβισεν εἰς ἐπίγνωσιν. καὶ βλέποντές τον εἰς τὰ ἔργα θαυμάσιον, καὶ μέτριον εἰς τὸ φρόνημα, τὸν ἔκριναν λόγου ἄξιον, καὶ ἐξέταξάν τον διὰ τὸ γένος του, τὸ σέβας, καὶ ἐπιτήδευμα. ὁ δὲ πρᾶος καὶ ταπεινὸς ἀπεκρίνατο. ὅτι ἦτον τοῦ Χριστοῦ μαθητὴς, ὅστις ἔγινεν ἄνθρωπος ὡς φιλάνθρωπος, διὰ νὰ δώσῃ τοῖς εἰς αὐτὸν πιστεύουσι ζωὴν αἰώνιον καὶ ψυχῶν σωτηρίαν, καὶ ἄλλα ἀγαθὰ ἀνείκαστα καὶ ἀπόρρητα. ταῦτα εἰπὼν τοὺς ἐξηγήθη ὅλην τὴν θείαν Οἰκονομίαν, τὴν πλάσιν τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἀναγέννησιν, τὴν Σταύρωσιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν καὶ Ἀνάστασιν, καὶ τὴν πρὸς τὸν Πατέρα ἀνάληψιν, τοῦ ὁποίου (ἔλεγεν) εἶμαι ἐγὼ ἕνας ἀπὸ τοὺς δώδεκα ὑπηρέτας, ὁποῦ εἴδαμεν ὅσα θαύματα ἐτέλεσε, καὶ ἦλθα ἕως ἐδῶ δι' ἀγάπην σας, νὰ σᾶς κηρύξω αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ τὴν ἄμετρον φιλανθρωπίαν καὶ ἄπειρον ἔλεος. αὐτὰ καὶ ἕτερα πλείονα λέγωντας, ἐτέλεσε καὶ θαυμάσια κατὰ τὸν καιρὸν ἁρμόδια. ὅθεν τοῦ Κυρίου συνεργοῦντος, ἐδέχθησαν οἱ βάρβαροι ἐκεῖνοι εἰς τὰς ψυχὰς τὸν σπόρον τῆς Πίστεως, καὶ ἔγιναν δοῦλοι Χριστοῦ μὲ τὸ Ἅγιον Βάπτισμα. ἐξόχως δὲ ἡ γυνὴ τοῦ Βασιλέως Μισδέου Μυγδονία ὀνόματι, ἦτον πολλὰ εὐπρεπὴς καὶ καλόγνωμος, καὶ ἄλλη εὐγενὴς γυνὴ τοῦ ἄρχοντος Χαρισίου Τερτιανὴ καλουμένη. αὐταὶ αἱ δύω ἤκουσαν τὴν διδαχὴν τοῦ Ἀποστόλου, καὶ ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστὸν, αἵτινες ὁμοῦ ἐσυμφώνησαν νὰ φυλάξουν σωφροσύνην. καὶ δὲν ἔσμιγαν πλέον μὲ τοὺς ἄνδρας τους, οὔτε ἔτρωγαν ἀπὸ τὰ βασιλικὰ βρώματα, ἀλλὰ μόνον λάχανα ὡς ἀσκήτριαι.

Ὁ γοῦν Βασιλεὺς καὶ ὁ Χαρίσιος ἐθυμώθησαν πῶς δὲν τους ἐπήκουον αἱ γυναῖκές τους, καὶ ἰξεύροντες ὅτι ὁ Θωμᾶς ἦτον εἰς ταῦτα αἴτιος, ἤφεραν αὐτὸν εἰς τὸ κριτήριον, καὶ λέγει του ὁ Βασιλεὺς ὀργιζόμενος· δὲν φθάνει Θωμᾶ,

ὁποῦ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΚΡΗΤΗΣ